

Jeg tror ikke, at fru Hanne Severinsen var i salen i tirsdags, da vi havde førstebehandling – det kan være, jeg husker fejl – men der havde jeg lejlighed til at citere en række våbeninspektører for de udtalelser, de var kommet med i tirsdags, da de blev evakueret fra Irak. De ønskede at fortsætte deres arbejde. De var dybt bekymrede og beklagede, at man havde evakueret dem, for de gjorde fremskridt. Der var et proaktivt samarbejde, ikke forstået på den måde, at der ikke fortsat var kritik, for det var der jo også i Hans Blix' seneste rapport, over styret i Bagdads måde at samarbejde på, men man gjorde fremskridt, og det er der, jeg ikke forstår Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti. Når man nu kunne have samlet bredde ved at vente på, at Hans Blix gjorde det samme, som hans forgænger gjorde i 1998, så kunne sagen have været en anden.

Til hr. Troels Poulsen: Ja, der var også lande i 1998, som var imod og mente, at man kunne rejse folkeretlig tvivl, men der var fuldstændig enighed i den alliance, som var bred, om, at den resolution, der var i 1991, kunne danne grundlaget for den militære intervention.

Sådan er situationen ikke i dag, og det er ikke Socialdemokratiet i Danmarks skyld. Man tager rundt og holder den her tale i alle parlamenter i øjeblikket. Der er nogle ganske få parlamenter, der bakker den militære aktion op.

Til fru Pia Christmas-Møller vil jeg bare sige, at den tidligere konservative forsvarsminister Hans Engell udtaler sig også uden for Ekstra Bladets leder, og det fører ingen steder hen at stå her og rive hinanden i næsen, hvad forhenværende ministre har ment og mener i dag om den konkrete situation, som vi skal tage stilling til. Det gør vi i Socialdemokratiet, der er medlemmer af Folketinget i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Peter Skaarup, og nu er der ankommet nogle i salen, som har anmeldt sig, heraf hr. Jens Hald Madsen og hr. Jens Rohde, som så bliver de to næste.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Under onsdagens første behandling af det her forslag spurgte vi fra Dansk Folkepartis side Socialdemokraterne mange gange: Hvad er det, der har ændret sig, siden Socialdemokraterne under regeringsansvaret sagde til amerikanerne, at Danmark er klar, vi vil være med hele vejen,

vi vil hjælpe det amerikanske samfund mod de trusler, der truer bl.a. USA?

Nu står man i en ny situation, ligesom man gjorde under fodnotepolitikken, da man sidste gang var i opposition. Derfor synes jeg, det er interessant at høre, hvad det er, der har ændret sig. Hvad er det, der har ændret sig for Socialdemokratiet? Hvad var det egentlig, der gjorde, at Socialdemokraterne under fodnotepolitikken ikke ville være med til at bakke op om NATO og USA i kampen mod det onde imperium Sovjetunionen? Hvad var det, der gjorde, at man ikke ville være med, at man gik med til de her 23 dagsordener og pressede den daværende borgerlige regering? Har man slet ikke nogen skruper i den her sag i forhold til de socialdemokrater, der trods alt er hæderkronede stadig væk?

Den gamle forsvarsminister Hans Hækkerup meddelte, at han mener, at der ikke er andre udveje end den militære afvæbning af Saddam Hussein, og et medlem af gruppen, hr. Henrik Sass Larsen, er i Politiken den 14. februar meget bekymret for den antiamerikanske stemning hos Socialdemokraterne. Er det ikke farligt med den antiamerikanske stemning, som gruppemedlemmer hos Socialdemokraterne mener der er?

Kl. 13.10

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Nu skal vi jo ikke grave grøfterne for dybe, men jeg vil gerne spørge ordføreren: Hvad er det for en tiltro, der er til, at hvis der går 1 måned eller 2 måneder, så bliver alting bedre? Det må jo bero på en tillid til, at Saddam Hussein har vilje til at leve op til f.eks. resolution 1441 om at bevise, at han samarbejder, bevise at han afruster.

Og hvad er det så, vi har kunnet se og konstatere i det seneste døgn? Det er rent faktisk, at Saddam Hussein skyder nogle missiler af sted med en rækkevidde, som er ulovlig i forhold til det, han har accepteret at skulle overholde. Hvordan harmonerer det med den tillid og vilje, der ligger i at ville forlænge med en til to måneder, og så var det meget, meget, meget bedre?

Hvor er al den tillid henne, der skal til, og hvor er den vilje, som Saddam Hussein åbenbart skulle have, sådan at en til to måneder skulle hjælpe?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Hr. Frank Jensen siger, at han var glad for, at man i november måned satte Saddam Hussein